

РЕШЕНИЕ

№ 1837

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 93-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Б. МИХАЙЛОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА Административно
наказателно дело № 20231110216152 по описа за 2023 година

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 93 състав, в открито заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ПЕТЯ ДАНАИЛОВА

при секретаря *****, като разгледа докладваното от съдията а.н.д. № 16152 по описа за 2021 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Г. С. С., ЕГН -***** срещу Заповед за задържане на лице рег. № 225зз-1127/27.09.2021 г., издадена от Р. В. Д. – инспектор при 01 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържана Г. С. С. за срок до 24 часа.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания акт, поради което се иска отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят – редовно призован, не се явява, за него се явява адв. А. Н. АК-Габрово, която пледира за отмяна на процесната Заповед по изложените в жалбата съображения. Не претендира присъждане на направени от жалбоподателя разноски.

Ответникът – редовно призован, не се явява, изпраща писмени бележки, в които са изложени аргументи за потвърждаване на обжалваната Заповед за задържане на лице. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното:

Със Заповед за задържане на лице рег. № 225зз-1127/27.09.2021 г., издадена от Р. В. Д. – инспектор при 01 РУ-СДВР, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържана Г. С. С. за срок до 24 часа, в помещение за временно задържане на 01 РУ-СДВР, поради данни за извършено престъпление по чл. 209 от НК. Като фактическо основание за задържането □ е посочено „като евентуален извършител на опит за измама-чл. 209 от НК-ДП № ЗМИ 1654/2023г. по описа на 01 РУ-СДВР“. При извършения обиск на лице по реда на чл. 80 от ЗМВР в задържаната не са били намерени вещи, които да представляват предмет или средство на престъпление. Жалбоподателят била освободена на 28.09.2023 г. в 14:55 ч.,

видно от отбелязването на заповедта. Заповедта за задържане □ била връчена, за което свидетелства разписката към заповедта. По образуваното ДП № ЗМИ 1654/2023г. по описа на 01 РУ-СДВР , пр. пр. № 40693/2023г. като обвиняеми лица са привлечени Борислав Борисов - за престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4 , вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и ****-за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4 , вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Като част от административната преписка са приложени писмени доказателства от 01 РУ-СДВР - Протокол за обиск на лице, Декларация, Удостоверение за заемана длъжност от отдел "Човешки ресурси" при СДВР, Заповед, Докладна записка, Сведение, Ксерокопие от страници от книга за задържани лица, акакто и справка от СРП по пр. пр. № 40693/2023 г. по описа на СРП.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на приложените писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът намери приложените писмени доказателства за единни и непротиворечиви като прие, че са по надлежния ред и затова ги кредитира в цялост.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу законността на задържането е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК в производството по съдебно оспорване на индивидуални административни актове, каквато е заповедта по чл. 72 ЗМВР, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административнопроизводствените правила по издаването му, правилно ли са приложени съответните материалноправни разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

С нормата на чл. 72 от ЗМВР е регламентирано правомощието на полицейските органи в условията на оперативна самостоятелност да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1-7 от ЗМВР. Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие след извършването на такова. Освен това тя се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление.

Оспорената заповед за задържане е издадена от полицейски орган, който е компетентен административен орган съгласно чл. 72, ал. 1 във вр. чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, видно и от представените от СДВР Заповед за задържане на лице рег. № 2253з-1127/27.09.2021 г., издадена от Р. В. Д.– инспектор при 01 РУ-СДВР и Удостоверение № 513р-35054/26.04.2023 г.

Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, която е посочена като правно основание за издаване на оспорваната Заповед, овластява полицейските органи да задържат лице за което има данни, че е извършило престъпление. Според приложимата норма на чл. 74 задържането на лицата по реда на чл. 72, ал. 1 се извършва въз основа на писмена заповед, чието минимално задължително съдържание е установено в ал. 2. В чл. 74, ал. 2 от ЗМВР са посочени задължителните реквизити, които трябва да съдържа заповедта за задържане. В случая, в нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, в оспорената заповед не са посочени конкретни фактически основания, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка именно на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Отразяването на правната квалификация от Наказателния кодекс не съставлява изпълнение на задължението на полицейския орган да опише фактическите обстоятелства, обуславящи задържането. В този смисъл е и константната практика на административните съдилища, както и на ЕСПЧ.

За да се обоснове правото на органа да упражни предоставеното му правомощие да задържи конкретно лице и за осигуряване възможност на адресата на заповедта да защити правата си, следва в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, сочещи на обосновано предположение, че лицето, което се задържа е извършило конкретно престъпление или е съпричастно към него. В атакуваната заповед не са изложени специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, свързващи го с извършването на престъпно деяние. Липсата на описание на относими към случая конкретни факти засягат правото на защита на оспорващия, който следва да знае за кои свои действия и/или бездействия бива задържан от полицейските органи и съответно да организира своята защита чрез оборване на тези обстоятелства, като неспазването на тези процесуални изисквания е самостоятелно основание за отмяна на заповедта. Същевременно съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 на ОСГК, мотивите за издаване на административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт и да се съдържат и в други документи от административната преписка, издадени от административния орган, каквито, обаче, в случая не са налице.

Наред с това по делото няма данни, от които да е видно, че от момента на задържането на непълнолетния административният орган да е предприел действия по ангажиране на наказателната му отговорност, и/или извършване на процесуално-следствени действия с негово участие по преписката. Същевременно, не са представени доказателства за оказана от страна на задържания съпротива при задържането, бягство и т. н, които да са наложили задържането му за 24 часа. Наред с това, в конкретния случай се установява и несъобразяване с целта на закона като наложената мярка е нереципрочна на целите на чл. 22 от ЗМВР. Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е ПАМ, която се налага като превантивна мярка с цел да предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие, респ. да избегне назателно преследване и да се даде възможност на органите на МВР да реализират правомощията си, свързани с профилактиката, разкриването и разследването на престъпления. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели. Предвид изложеното, оспорената заповед е издадена в нарушение на административно производствените правила и материалния закон, страда от съществени пороци, които са довели до нарушаване на правото на защита на ж-ля, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и субсидиарното приложение на ЗАНН жалбоподателят има право на присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за един адвокат за съдебното производство. В случая такива не се претендират от процесуалния представител на жалбоподателя, поради което съдът не дължи произнасяне

Така мотивиран, на основание чл. 172 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 2253з-1127/27.09.2021 г., издадена от Р. В. Д.– инспектор при 01 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържана Г. С. С. за срок до 24 часа.

Решението може да бъде обжалвано по реда на Глава X от АПК пред Административния съд – София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____